

DE INTERNATIONALE
HEALING FICTION BESTSELLER

De
REGENVAL
MARKT
Te koop: je droomleven

© Clayhouse, 2023

Oorspronkelijke titel: *The Rainbow Goblin Store*

YOU YEONG-GWANG

VERTAALD UIT HET KOREAANS DOOR DAVID PFAFF

‘Probeer een regenboog in iemands wolk te zijn.’
– Maya Angelou

Proloog

De radio stoorde midden in het weerbericht.

‘Niet alweer.’

Serin gaf de oude radio een paar tikken, maar het geruis hield niet op, waarop ze hem een harde dreun uitdeelde.

‘Vanwege het hogedrukgebied dat vanaf de Grote Oceaan onze kant op komt, gaat het vanaf volgende week in het hele land regenen,’ klonk de stem van de weerman uit de radio, die tegen alle verwachtingen in nog steeds werkte – zelfs voordat Serin hem zo hardhandig had aangepakt, had hij het ieder moment kunnen begeven.

De langverwachte regen was in aantocht.

En Serin wist wat de aanvang van de moesson betekende: de regenvalmarkt zou eindelijk zijn deuren openen.

Het vreemde gerucht

Sinds jaar en dag deed een vreemd gerucht de ronde over een oud, vervallen huis in Rainbow Town. Volgens de verhalen werden alleen de ongelukkigste mensen beloond met een mysterieus ticket, wanneer ze een brief opstuurden naar dat huis waarin ze al hun ellende uit de doeken deden. En daar hield het niet op – men zei dat wie met dat ticket het krakkemikkige huis bezocht op de eerste dag van de moesson, zelf zijn geluk mocht uitkiezen en zijn hele leven naar zijn zin kon maken.

Niet iedereen geloofde het verhaal, het klonk als een fabel, een slecht verzonnen grap. Maar het gerucht liep als een lopend vuurtje, en elke mond die het verspreidde voegde er zelf iets aan toe. De details verschilden misschien, maar in elke versie van het verhaal zat een kern van het origineel.

‘Het is echt waar, ik heb ze zelf gezien!’

Iedereen die beweerde dat hij het vervallen huis had bezocht, zei dat hij daar opmerkelijke wezens had ontmoet. Wezens die ergens wel wat weg hadden van een mens, maar absoluut niet menselijk waren. Ze noemden hen ‘tokkebi’s’. Allemaal beweerden ze hetzelfde, alsof het een grote samenzwering was: daar, op die geheimzinnige plek, leefden de tokkebi’s.

‘Laat me niet lachen.’

Natuurlijk was niet iedereen zo snel overtuigd van zulke bizarre verhalen. Toch waren er ook mensen, zoals Serin, onder wie de belangstelling groot was. De meeste lachten het weg als iemand over de geruchten begon, maar Serin was er zo mee begaan dat het eten op haar bord afkoelde als de tokkebi’s tijdens de maaltijd ter sprake kwamen. Dus toen ze eindelijk na veel moeite het felbegeerde boek *De geheimen van de*

tokkebimarkt wist te lenen bij de bibliotheek, verstopte ze zich meteen in een rustig hoekje.

Alleen het omslag al beloofde veel bijzonders. In een oogopslag was duidelijk dat de uitgeverij er veel moeite in had gestoken. Het was gemaakt van een uniek materiaal dat van kleur veranderde afhankelijk van hoe het licht erop viel. Serin draaide het boek een tijdje in allerlei richtingen. ‘*Ontdek eindelijk de waarheid achter de geruchten,*’ stond er op de voorkant, waar ook een grote, rode bestsellersticker was opgeplakt. Zelfs iemand die haast nooit een boek oppakte, zoals zijzelf, dacht Serin, zou het niet kunnen laten om hier een kijkje in te nemen.

Het bewijs daarvan was de versleten kaft – kennelijk was het boek al door vele handen gepasseerd, ook al was het redelijk recent verschenen. Met een bonzend hart sloeg ze het boek voorzichtig open.

‘Hm?’

Op de achterflap stond een foto van de schrijver met een ongemakkelijke glimlach. Maar doordat er met een dikke stift een bril op zijn gezicht was getekend en een paar tanden zwart waren gemaakt, was helemaal niet meer te zien hoe hij er werkelijk uitzag.

De rest van het boek zag er net zo beduimd uit. Elke pagina was beklad met tekeningen, snel opgeschreven telefoonnummers of rekeningnummers. De met potlood onderstreepte zinnen kon ze nog door de vingers zien, maar zo nu en dan viel haar oog op een harde, opgedroogde gele vlek. Ze probeerde er niet op te letten. Het ging immers om de inhoud, hield ze zichzelf voor.

Die greep haar gelijk. In het eerste hoofdstuk legde de schrijver uit hoe hij bij de tokkebimarkt terecht was gekomen. Hij vertelde dat zijn leven tot voor kort hopeloos was geweest – hij belandde voortdurend in de gevangenis.

Zijn leven was net zo triest als dat van mij...

Openhartig vertelde hij over de zware periode die hem zowel fysiek als mentaal op de proef had gesteld, nadat hij uit de gevangenis kwam. Hij had zich streng voorgenomen om zijn leven om te gooien, maar hoe hard hij ook naar een baan zocht, hij werd door niemand aangenomen.

Toen hij op een dag de krant oppakte om de vacatures door te spitten, viel zijn blik toevallig op een opmerkelijke advertentie: ‘Stuur ons je ongeluk op.’ De volgende dag schreef hij een lange brief waarin hij in geuren en kleuren vertelde over zijn onverdraaglijke ellende, en tot zijn grote verbazing viel er even later een uitnodiging op de mat – een uitnodiging voor de vreemde tokkebimarkt.

Serin vroeg zich af of zij ook kans zou maken op een uitnodiging. Ze probeerde haar eigen situatie te vergelijken met die van de schrijver, maar ze kwam er niet uit – het was moeilijk te zeggen wie van hen het erger had.

In een mum van tijd had ze de helft al gelezen. De verschillende hoofdstukken gingen over de kenmerken van de tokkebi’s en de omvang van de markt. Er zat zelfs een foldertje bij met een plattegrond. Het was een goed geordend boek – mocht ze ooit de markt bezoeken, dan stond hier alle informatie in die ze maar nodig kon hebben. Maar de lome namiddag en het donkere hoekje waar Serin zat, hadden een slaapverwekkend effect op haar. Gapend las ze verder.

In de tweede helft van het boek deed de auteur uitgebreid verslag over het geluk dat hij had gekozen in de markt en hoe dat was waargemaakt. Zijn wens was om een beroemde schrijver te worden, en niet lang nadat hij het manuscript van *De geheimen van de tokkebimarkt* afhad, wilde een vooraanstaande uitgeverij het aankopen. Serin dacht dat het boek daarmee uit was, maar er zat nog een bijlage bij.

Dit is het, dacht ze. In de bijlage stond de informatie waar Serin het meest geïnteresseerd in was, dit was de hele reden waarom ze het boek had geleend. Ze was opeens weer klaarwakker.

Er stond een lange lijst in met specifieke tips voor het schrijven van je brief, wat er allemaal in moest staan om een uitnodiging te krijgen. Die had de schrijver verzameld aan de hand van gesprekken met andere bezoekers van de markt. Het was daarom uiterst betrouwbare informatie, beweerde hij.

Waar heb ik mijn pen gelaten?

In een klein notitieboekje noteerde Serin alle goede tips die ze kon gebruiken wanneer ze haar eigen brief zou schrijven.

Volgens de schrijver was het beter om open en eerlijk te zijn – door van alles uit je duim te zuigen kwam je niet ver. ‘*Geloof het of niet,*’ waarschuwde hij, ‘*tokkebi’s kunnen bij mensen in hun binnenste kijken, dus leugens komen gelijk aan het licht.*’ Ook verzekerde hij dat het om de inhoud draaide, of je goed kon schrijven was minder belangrijk.

Zou het echt waar zijn?

De markt van de tokkebi’s had zijn leven veranderd, schreef de auteur in de laatste alinea. Hij had een kans gekregen om het roer volledig om te gooien, op een moment in zijn leven waarop hij alle hoop had willen opgeven. Hij moedigde zijn lezers aan om zich ook te wagen aan een brief, je wist maar nooit.

Terug in het klaslokaal lukte het Serin met geen mogelijkheid om op te letten. Niet omdat er bij haar leraar – die het hele jaar door een moderne *hanbok* droeg – een groot gat in de oksel van zijn mouw zat. Ook niet omdat de slierten van zijn opzij gekamde haar ter verhulling van zijn kale kop slordig over zijn voorhoofd hingen. Het was vanwege het boek dat

ze tijdens de lunchpauze had gelezen, zonder ook maar even een snelle hap te eten.

Het spug vloog de leraar uit zijn mond terwijl hij driftig het volgekladderde krijtbord toelichtte, maar Serins aandacht lag volledig bij de markt van de tokkebi’s.

Wat zit ik nou te bazelen, tokkebi’s? Pfft.

Serin schudde haar hoofd om zich van de gedachten te ontdoen, maar zo gemakkelijk kwam ze niet van haar ontregelde gevoel af. Integendeel, met haar geschud trok ze de aandacht van de leraar.

‘Waar zit jij met je hoofd, Serin?’

Toen ze eenmaal opkeek, staarde de leraar haar strak aan. Ze bood vlug haar excuses aan.

‘Het spijt me...’

De leraar keek haar grommig aan en streek eindelijk zijn verstrooide haar weer in model. Ten slotte zette hij zijn goudomrande bril weer op en keerde terug naar de les. Maar het krijtje waarmee hij schreef brak steeds af. Foeterend tegen het krijtbord bromde hij dat er tegenwoordig ook niets meer gewoon deed wat het moest doen. Vuurrood liet Serin haar hoofd hangen, alsof het op de een of andere manier haar schuld was dat het krijtje afbrak. Een aantal leerlingen keek vluchtig vanuit hun ooghoek in haar richting, maar schonk haar verder geen aandacht. Daar was ze inmiddels wel aan gewend.

Thuis knipte Serin het kleine bureaulampje aan. Zoals altijd stemde ze de frequentie van de radio af op haar favoriete kanaal.

Oorspronkelijk was de radio strak, felrood geweest, maar na verloop van tijd was dat vervaagd tot het vale roze van een rubberen schoonmaakhandschoen. Hij deed het niet slecht voor een oud ding, maar begon steeds vaker kuren te vertonen – Serin moest hem de laatste tijd een paar klappen geven voordat hij het weer deed.

Ondanks de gebreken was er een goede reden waarom ze deze antieke radio niet weg kon doen: het was het enige wat haar vader haar had nagelaten.

Ze had bijna geen herinneringen aan haar vader, hij was onverwachts om het leven gekomen toen ze nog jong was. Haar moeder had al vaak op het punt gestaan om de radio weg te gooien, maar iedere keer hield Serin koppig vol dat zij hem zou gaan gebruiken en lukte het haar om haar moeder ervan te weerhouden. De radio was haar enige kameraad, de enige uitlaatklep waarbij ze haar hart kon luchten.

Om tien uur 's avonds luisterde ze naar de openingsmuziek van haar favoriete programma.

‘Goedenavond, vanavond neem ik weer het stokje over van...’ zei de lage, zachte stem van de dj, zoals elke avond. Normaal gesproken zou ze aandachtig hebben zitten luisteren, maar vandaag niet. Het briefpapier dat Serin onderweg naar huis had gekocht lag op haar bureau, en met haar kin steunend op haar hand zat ze in gedachten verzonken voor zich uit te staren. Steeds draaide ze de pen in haar vingers rond, waarna hij op het bureau viel.

‘In dit volgende onderdeel luisteren we naar een ingezonden verhaal van een van onze luisteraars.’

Serin had geen enkele aanleg voor schrijven. Ze had meerdere brieven ingestuurd voor het radioprogramma, maar altijd zonder succes. Haar fragiele hoop om op de radio te komen werd keer op keer de kop ingedrukt, het was daarom beter voor haar gemoedsrust om die droom op te geven.

Na een lange tijd voor zich uit te hebben gestaard, kwam Serin tot een besluit. Ze ging rechtop zitten. Op de kalender op haar bureau waren de datums van de aankomende examens groot omcirkeld, maar ze stond zichzelf toe om die voor vandaag even te vergeten. In plaats daarvan zou ze enkel focussen

op het schrijven van haar brief. Bladerend door haar notitieboekje, tastte ze haar geheugen af.

Zo eerlijk mogelijk zijn, dat stond er toch?

Ze begon te schrijven, over haarzelf en haar moeder, die er met zijn tweeën voor stonden. Over hun oude huis dat was afgebrand, maar dat net zo weinig daglicht kreeg als het souterrain waarin ze nu woonden. Over hun armoede, het feit dat ze in oude afdankertjes naar school moest, omdat ze geen geld hadden om een nieuw schooluniform te kopen. Over haar enige zusje, die vorig jaar van huis was weggelopen en niets meer van zich had laten horen. Zelfs de dingen die ze niet hardop durfde te zeggen, pende ze driftig neer.

‘Wat een ontroerend verhaal van onze luisteraar. Mijn advies voor deze inzender: wees niet te hard voor jezelf, je hebt al genoeg doorstaan.’

Met de stem van de radio-dj op de achtergrond, zette Serin haar verhaal naar hartenlust op papier. Voor ze het wist, was het diep in de nacht. Nadat ze de brief een paar keer had herschreven, stopte ze hem in een envelop en ging liggen op het oude dekbed dat over de vloer lag uitgespreid.

Naast haar lag haar moeder opgekruld te slapen. Kennelijk was zij muisstil de kamer binnengeslopen na haar werkdag in het restaurant, bang om Serin tijdens het studeren uit haar concentratie te halen.

Serin stak het draadje van haar oordopjes in de radio en zette hem naast haar kussen neer op de vloer. Haar lievelingsnummer stond op. Ze had het zo vaak meegezongen dat ze als vanzelf begon mee te neuriën.

It may feel like it's raining. But don't forget that there's always a silver lining in every cloud.

Ze sloot haar ogen en zong in zichzelf mee. Of het nu aan de kalme melodie lag of simpelweg aan het late uur, zodra haar hoofd het kussen raakte, viel ze in een diepe slaap.

De bijzondere brief

Serin had geen hoge verwachtingen van de brief. Hoe hoger de verwachtingen, des te groter de teleurstelling. Het ging haar ook niet zozeer om de mysterieuze markt – het opsturen van de brief bood haar enkel een sprankje hoop dat er een uitweg bestond uit haar ellendige situatie. En misschien was ze ook gewoon nieuwsgierig of er iets waar was van de geruchten.

Het was examentijd en Serins cijfers waren iets achteropgeraakt, maar in haar huidige situatie was de universiteit een onbereikbare luxe en interesseerde haar schoolprestaties haar niet zo veel. Haar moeder liet het niet blijken, maar hoopte dat Serin zo snel mogelijk haar diploma zou halen zodat ze kon gaan werken en bijdragen aan het huishouden.

Terwijl de andere scholieren om vier uur in klikjes naar hun bijlesscholen vertrokken, liep Serin in de tegenovergestelde richting in haar eentje naar huis. Ze vertraagde haar pas. Ze zuchtte bij de aanblik van de steile trap die voor haar oprees. Als het regende of sneeuwde was de trap zo glad dat zelfs een energieke jonge meid als Serin haar passen moest meten, en in de zomer liep het zweet langs haar rug. Ze haatte die trap net zo erg als de geestdodende dagen op school.

Eenmaal op de top van de heuvel, zo hoog als een flatgebouw, stond ze, buiten adem, eindelijk weer op vlakke grond. Via deze straat liep ze meestal de wijk in. Boven op de hoge heuvel stonden de grijze huisjes in de wijk hutjemutje op elkaar, de steegjes die ertussendoor liepen waren amper breed genoeg om in je eentje doorheen te lopen. Hier en daar spanden er oranje zeildoeken over de daken tegen de regen, rommelig op hun plaats gehouden door oude autobanden en gebroken dakpannen, zodat ze niet zouden wegwaaien tijdens een storm.

‘Mijn beurt!’

De meeste mensen waren op dit tijdstip aan het werk, de buurt was grotendeels verlaten. De enigen die op straat te zien waren, waren de kinderen die nog te jong waren om naar school te gaan. Op de hoek van de straat stonden een paar jochies in hun onderbroek en T-shirts die amper tot hun navel reikten. Ze speelden rond een berg zand waarin ze een tak hadden geprikt, waar ze om vochten. Even later kregen ze een oude man in het vizier die een kar vol rommel achter zich aan trok en ze holden ernaartoe, over elkaar heen struikelend totdat een van hen op zijn gezicht ging en in huilen uitbarstte.

‘Voorzichtig, mannen.’

De oude man, gekleed in een korte broek en een mouwloos hesje doorboord met ventilatiegaten, boog zich met een grote glimlach over de kinderen en sloeg zijn armen om hen heen. De oude man gebood de ‘draken’ – zoals hij de jongens noemde – om aan de kant te gaan voor zijn gevaarlijke kar en de kinderen verzamelden zich achter de wagen om mee te duwen, al voegden ze niet veel toe.

Serin stapte een zijsteeg in om de kar voorbij te laten gaan.

‘Miaaaauw,’ hoorde Serin zodra ze een voet in de steeg zette. Ergens klonk het pijnlijke gejammer van een kat.

Serin keek rond in het lege, onbewoonde straatje en zag de kat in een smalle kier tussen de huizen. Voorzichtig sloop ze erop af.

‘Heb je honger?’

De kat antwoordde met een lange uithaal.

Serin had haar zakgeld allang opgemaakt, maar graaide op goed geluk toch in haar zakken. Zowaar stuitte haar vingers op een paar munten.

Ik hoop maar dat ik hiermee iets kan kopen...

Serin keek van de munten naar de kat en weer terug, rechte haar rug en vertrok in de richting van de kleine buurtwinkel.

De buurtsuper, niet veel groter dan een tiental vierkante meter, was tevens de verzamelplek van de senioren uit de buurt. Op het blauwe uithangbord, waar ooit 'supermarkt' op had gestaan, hingen nog maar een paar witte letters – het bord had al tijden geen functie meer. Ook de sticker met 'tabak' erop was allang vervaald.

De oude vrouw die de winkel ronde gaf niets om de verkoop, maar zat zoals altijd ineengedoken op het houten bankje voor de gevel, samen met twee andere mensen die *godori* aan het spelen waren. Zelf deed ze niet mee, ze bemoeide zich enkel met het aanwijzen van de kaart die volgens haar de volgende moest zijn, waarna ze steeds een stukje meloen naar binnen werkte.

Toen ze Serin voor de winkel zag staan, hees ze haar zware lijf van het bankje af.

'Wat zal 't zijn?' vroeg de oude vrouw terwijl ze het elastiek van haar broek tot aan haar borst optrok.

'Hebt u misschien wat kattenvoer?'

'Kattenvoer?'

'Ja.'

De oude vrouw klonk alsof ze niet begreep waarom Serin dat in hemelsnaam hier kwam zoeken, maar Serins onschuldige, oprechte blik vertederde haar.

'Heb je er eentje thuis? Of is 't er een van de straat?'

'Een straatkat, mevrouw,' zei Serin terwijl ze een zakje met een worstje zo dik als een vinger oppakte.

'Je kan een kat niet zomaar wat te eten geven. Wacht maar 'ns even.'

De oude vrouw sneed van een paar stukjes meloen op haar bordje de pitjes eraf en stopte de stukken in een zakje.

'Geef d'r dit dan maar. Dat is veel beter dan die worst.'

Serins beteuterde gezicht begon meteen te stralen.

'Dank u wel, mevrouw.'

Serin maakte wel tien keer een diepe buiging voor de oude vrouw om haar te bedanken en verliet daarna de winkel. De vrouw keek haar na met een grote lach op haar gezicht en keerde terug naar haar bankje met het *godori*-spel.

Ook al beende ze stevig door, Serin maakte zich zorgen dat de kat, in de korte tijd dat ze was weggeweest, ervandoor was gegaan.

Gelukkig waren de zorgen nergens voor nodig. Zodra de kat Serin, die haast aan kwam hollen, zag verschijnen, begon die nog harder te krijsen dan voorheen.

Serin hield het zakje omhoog en maakte de knoop los zodat de kat de meloen kon ruiken. De kat spitste haar oren bij het geritsel van het zakje. Het liefst zou Serin dichterbij komen om de kat zelf te voeren, maar uit angst dat ze het behoedzame dier zou afschrikken, ging ze door haar knieën en gooide een stukje meloen op een paar passen afstand van haar vandaan.

De kat hield haar bewegingen aandachtig in de gaten. Een paar keer stak er een voorpoot uit de duisternis, die vervolgens weer werd ingetrokken, maar uiteindelijk kroop de kat toch het donkere hol uit, beet de meloen vast en rende vlug weer terug naar de luwte.

In dat korte moment ontdekte Serin dat de kat, vergeleken met de rest van het magere lijfje, een opvallend dikke buik had.

O, ze is zwanger.

Serin hield het duister waarin de kat was verdwenen in de gaten en leegde de rest van het zakje voor de spleet tussen de huizen. Hopelijk zou de kat voorlopig geen bedorven voedsel uit het vuilnis hoeven te vissen. Ze had haar graag mee naar